

Στην αμερικάνικη αθλητική διάλεκτο λέγεται *repeat*, όπως και *back to back*. Έτσι αποκαλείται η επανάληψη μιας επιτυχίας, την αμέσως επόμενη σεζόν. Όλοι καταλαβαίνουν πως αν η διάκριση είναι δύσκολη, η διατήρηση στην κορφή είναι δυσκολότερη. Πόσω μάλλον όταν η κορφή είναι Ευρωπαϊκή. Εδώ ακριβώς υπάρχει το πρώτο τμήμα σημαντικότητας.

Τα υπόλοιπα όμως είναι πιο ενδιαφέροντα και κυρίως πιο αισιόδοξα.

Η Κ.Α.Ε., σε αντίθεση με την Π.Α.Ε. δείχνει μια ολότελα διαφορετική προσέγγιση. Δεν επιθύμησε ποτέ να συμπεριφερθεί με την δήθεν αλάνικη, την τάχα λιμανίσια τακτική που συχνά μετέρχεται ο ποδοσφαιρικός θρύλος, ο οποίος εκφράζεται από το σκληρό πυρήνα των οπαδών.

Με μια τακτική υπερβολική, πλήρως αποδεκτή, αν όχι καθοδηγούμενη από την ηγεσία του και με μοντέλο, τα λόγια του β' αντιπροέδρου, επιχειρώντας να τοποθετήσει την ομάδα στο απυρόβλητο. Στην ημεδαπή το μοντέλο δουλεύει. Στην αλλοδαπή δεν ανταποκρίνεται, πιθανότατα διότι τα κριτήρια της επιτυχίας έχουν να κάνουν πολύ περισσότερο με αγωνιστικά θέματα και πολύ λιγότερο με αλλότρια.

Η Κ.Α.Ε., λοιπόν ακολούθησε άλλο δρόμο. Λειτουργήσε με ήπια, μέχρι παρεξηγήσεως

σχετικά με τα ποδοσφαιρικά πρότυπα, συμπεριφορά που προφανώς εκπορεύεται από τις επιθυμίες των ιδιοκτητών της. Ασφαλώς και οι άνθρωποι δεν κερδίζουν χρήματα από τούτη τους τη δραστηριότητα. Δεν τα έχουν ανάγκη εξ' άλλου. Το κάνουν από καθαρή επιθυμία και προς την ομάδα και προς το άθλημα. Έτσι πέρα από τίτλους κερδίζουν και συμπάθειες, διότι το κάνουν σωστά, όμορφα, ευπρεπώς. Τουλάχιστον μέχρι στιγμής. Προφανώς υπάρχουν και για αυτούς “μικρές” στιγμές (μπλουζάκια, ατυχείς δηλώσεις), αλλά πέρα από κάθε αμφιβολία έχουν προσφέρει πολλά δείγματα αξιοπρεπούς συμπεριφοράς, σε ένα χώρο που είναι σπάνια.

Εξ' ίσου σημαντικός λόγος της επιτυχίας είναι διότι αυτή η σεμνότητα διακατέχει όλη την ομάδα. Ήσυχος ο κόουτς Μπαρτζώκας, ο πρώτος Έλληνας τεχνικός που φτάνει στην κατάκτηση του Ευρωπαϊκού κυπέλλου. Παρέλαβε την ομάδα στον υψηλότερο σκαλοπάτι από ένα Σέρβο με μεγάλες περγαμηνές. Αμφισβητήθηκε από πολλούς στα πρώτα στραβοπατήματα της ομάδας. “Λίγος”, “άχρηστος”, “δεν (γ)κάνει”, ήταν οι χαρακτηρισμοί που του αποδόθηκαν. Αυτός σιωπηλός, συνέχισε τη δουλειά του, έφερε την ομάδα στο f4, όπου κέρδισε δυο αντιπάλους με αρκετά υψηλότερους προϋπολογισμούς. Συνέχισε να είναι σεμνός, ήσυχος, ήρεμος. Πέρα από την αποτελεσματικότητα, επέδειξε σοβαρότητα ο άνθρωπος. Το αυτό και για τους παίκτες. Τα Ελληνόπουλα προσγειωμένα, πλαισιωμένα από επίσης ήσυχους αλλοδαπούς που βγάζουν όλη τους την “αγωνιστική αυθάδεια” μόνον μέσα στις τέσσερις γραμμές του γηπέδου, εκμεταλλευόμενα τα αθλητικά τους προσόντα και τη στρατηγική του τεχνικού τμή.

Ο Έλληνας φίλαθλος μάλιστα, είχε την πολυτέλεια να νοιώσει τη διαφορά της ποδοσφαιρικής συμπεριφοράς σε εθνικό επίπεδο, το Σαββάτο το βράδυ και της μπασκετικής σε Ευρωπαϊκό, την Κυριακή το βράδυ. Πολύ μελαγχολικό συμπέρασμα.

Τέλος, είναι σημαντική επιτυχία διότι επήλθε μέσα από έναν συνδυασμό αρνητικών δεδομένων. Η Ελλάδα της κρίσης, των αυτοκτονιών, των μνημονίων, των 11 εκατομμυρίων κατοίκων, επικρατεί σε συλλογικό επίπεδο, απέναντι σε χώρες με πολλαπλάσιο πληθυσμό, με καλύτερες υποδομές και απέναντι σε ομάδες θεωρητικά πιο λαμπερές με σαφώς υψηλότερους προϋπολογισμούς. Αυτό μάλιστα σχεδόν για όλα τα χρόνια της κρίσης. Στα τελευταία πέντε έτη, τα τέσσερα Ευρωπαϊκά είναι Ελληνικά. Δύο για το “τριφύλλι”, δύο για

τον “δαφνοστεφανωμένο έφηβο”.

Σου δίνει μια χαρά αυτό το γεγονός. Μια αισιοδοξία.

Όχι ότι θα βοηθήσει τους ανέργους, να βρουν απασχόληση, ή τους βεβαρημένους με χρέη να τα ξεχρεώσουν, αλλά χαμογελάς. Βεβαίως, ως λαός ρέπων προς την υπερβολή, το παρακάναμε και στην “τελετή” υποδοχής των νικητών, όπως το είχαμε παρακάνει και το 2004 που επέστρεψε η τροπαιούχος Εθνική από την Πορτογαλία.

Πέρα από τις συλλογικές ή εθνικές επιτυχίες, το σημαντικότερο βήμα προόδου, θα έχει γίνει, όταν οι οπαδοί των δυο σπουδαιότερων σωματείων εκδηλώνουν τη συμπάθειά τους στην περίπτωση που το αντίπαλο δέος επικρατεί στις Ευρώπας. Όταν θα μπορούν να παρακολουθούν τα ντέρμπυ από κοινού χωρίς να σφάζονται. Τότε θα έχουμε κάνει ένα πιο σημαντικό βήμα στο δρόμο του αθλητικού πολιτισμού.

Μέχρι τότε θα περιοριστούμε στο να ακούμε και να βλέπουμε χυδαιότητες.